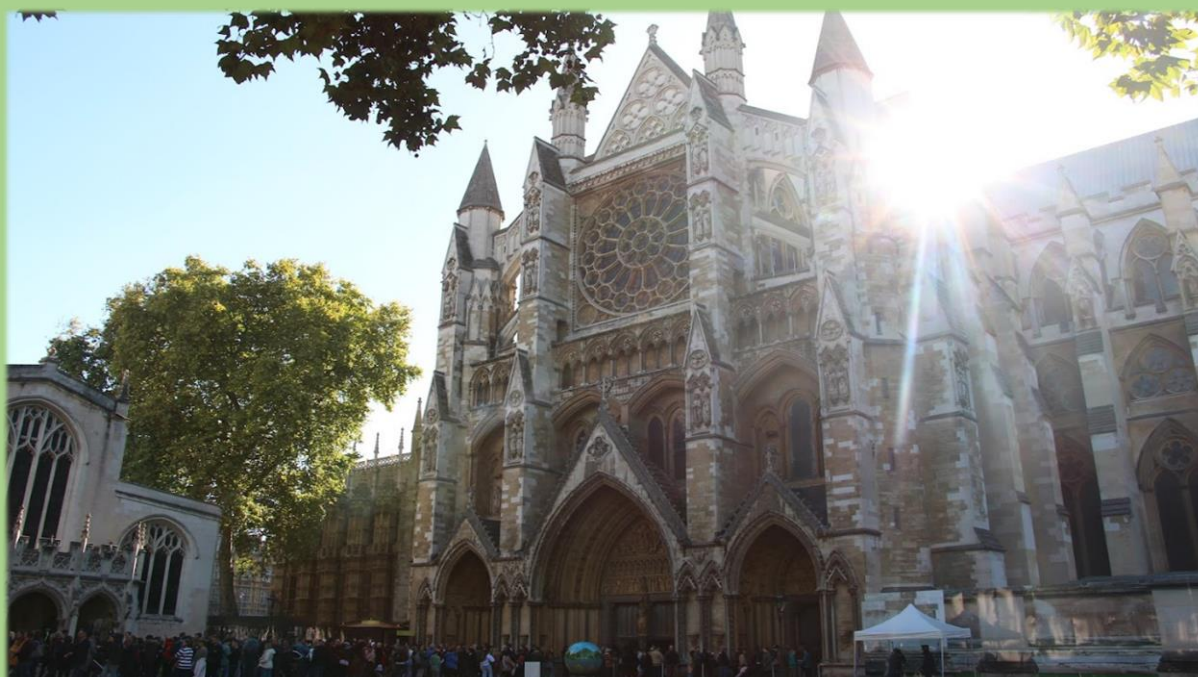

ŽÁKOVSKÁ KNÍŽKA

Gymnázium Děčín

LISTOPAD 2022

ČÍSLO 6

V tomto čísle najdete:

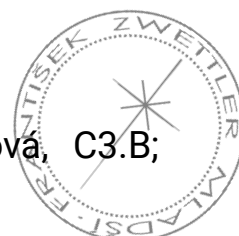
ZPOVĚDNÍK A SPORTOVNÍ POSEZENÍ

VÍDEŇ, MĚSTO SNŮ A HUDBY

TRAGIKOMEDIE PRO BANDITU

Šéfredaktor: František Zwettler, C4.B

Redakce: Adam Křivánek, C4.B; Ondřej Švihnos, V8.A; Alica Ludvíková, C3.B;
Filip Zajíček, C2.A; Gaja Hommerová, C2.B; Adéla Hořáková, V6.A

Vítej u nového čísla!

Obsah

1 Taková neškodná volovina	9 Don't feck with me lad
2 Měsíční doporučení	14 Vídeň, město snů a hudby
3 Zpovědník VI.	19 Eko olympiáda
5 Umělecká kelrdíra	20 Den bez batohu
6 Kra(m)bice	21 Zrádná noc zahalila MDD
7 Sportovní posezení	22 Den poezie à la Skácel

Úvodní slovo

Zdravím vás, mí drazí! Vítejte u dalšího čísla našeho časopisu. Náš korektor se nám již z exilu vrátil, a tak by mělo být úvodní slovo echt richtig.

S tímto číslem se rozjíždí nový YouTube pořad Zajdovo sportovní posezení, tak si ho spolu se Zpovědníkem nezapomeňte pustit!

A já to nebudu již více protahovat, přeji vám pěknou četbu a předávám slovo Švihákovi.

– šéfredaktor František Zwettler, C4.B

Okénko redaktora

Vážení čtenáři, mé jméno je Ondra Švihnos.

Tento skromný plátek koriguji (minulé číslo jsem měl dovolenou, jak jste si jistě všimli) a ve jménu čtenářského komfortu přepisuji lidem články. Soudruh Zwettler mi post nabídl, neboť umím česky.

Pár slov o mně: lezu po skalách, neštítím se knih, sem tam vyrazím do přírody a oddávám se poslechu elektronické hudby. V ústavu mě nejčastěji naleznete ve kmenové třídě, ležícího spícího.

Pokud jste snad s mými zásahy do textů nespokojeni, neváhejte a vyhledejte mě během přestávky. Přeji příjemnou četbu.

– redaktor Ondřej Švihnos, V8.A

Sloupek měsíce – Taková neškodná volovina

Inu, jaképak si zvolíme téma? No, co jiného než existenciální krizi, která se týká každého čtvrtáka, tedy že už od září se blíží ten strašák jménem maturita. A strašákem číslem dvě je, co sakra budu dělat po ní? Já, nerozhodnost sama, se stále ještě nerozhodl, na jakou vějšku probůh půjdu, neřkuli zmiňovat hlas říkající: „Chci já vůbec na nějakou jít?“ Kdybych, já blbec, se ty čtyři roky zpátky rozhodl pro obchodku, vystudoval bych si obor „evropského hospodářského asistenta“ a měl alespoň jasnou představu o tom, co dělat. S trochou štěstí bych se přísál na europoslance a zpronevěřili bychom pár míčů na dotacích. Ano, po pár letech by to asi prasklo a šel bych si na pár na Mírov. Ale aspoň by se něco dělo. S gymplem si mimo vejšek můžu vybírat leda mezi pracákem a kriminalitou. Škoda, že jsem před lety začal markantně růst, vypadat stejně jako ve 14, tak by mě i nějaká triáda vzala, od vietnamských spolužáků jsem se v té době nijak zásadně nelišil. Dnes mi v podsvětí zbývá tak navázat obchodní vztahy s přátelským Kosovcem Amirem, a spolu pak v Přištině obchodovat s heroinem a bílým masem.

– redaktor Adam Křivánek, C4.B

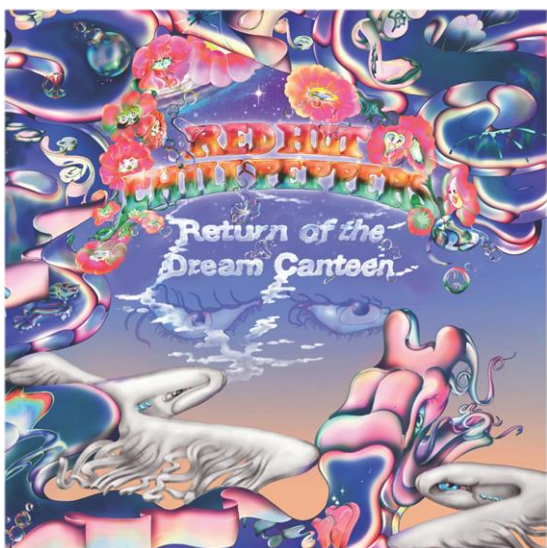
Měsíční doporučení

Vítejte u mého doporučení pro aktuální měsíc! Předem bych se chtěl omluvit všem čtenářům, kteří se nemohli dočkat a těšili na minulé Měsíční doporučení. To bohužel nestihlo vyjít a musel jsem ho přesunout do aktuálního čísla kadaňské Žákajdy. Snad mi to odpustíte. Nyní ale k tomu hlavnímu – doporučení!

Začátky...

Kdo z Vás si vzpomíná na mé úplně první Měsíční doporučení na, v té době zbrusu nové, album skupiny Red Hot Chili Peppers, Unlimited Love, tak dobře ví, že jsem se v něm našel. Myšleno tedy po hudební stránce. Od té doby se odehrálo mnoho, mnoho věcí. A jednou z nich bylo i nečekané a před tím nikde neavizované oznámení dalšího nového alba Red Hotů. Prostě blesk z čistého nebe. Kdo by také čekal, že čtyři měsíce od vydání dvojalba, oznámí další dvojalbum? Já rozhodně ne. O to více jsem se těšil na onen 14. říjen, den, na který bylo album s názvem **Return of the Dream Canteen** přislíbené.

Return of the Dream Canteen

Návrat a pokračování neomezené lásky

Nechci předbíhat, ale přesto předběhnu. Takže na otázku, jestli se to povedlo, odpovídám: “Ano, povedlo a znovu to dokázali!”. Jsem za to velmi rád, jelikož předešlé album bylo velmi rozsáhlé a nastavilo tedy očekávání kvality. Panovaly u mě tedy jisté obavy o úspěchu a oblíbenosti Return of the Dream Canteen.

Další obavy se naskytly po oficiálním oznámení alba, kdy kapela uvedla, že skladby pro RotDC vznikly již během jamování a natáčení alba Unlimited Love. Bylo jednoduše na místě si myslet, že RotDC bude obsahovat různá dema písniček a další ústřižky z nahrávání, které by bylo škoda vyhodit a nevydat. Muzikanti přeci taky potřebují z něčeho žít, nemám pravdu?

Trefa do černého!

A že to vlastně pravda je. Vyhodit a nevydat těchto 17 (ano, čtete správně a já ještě jednou slovy opakuji sedmnáct!) písniček, to by byl sakra hřích. Jak pro kapelu, tak pro fanoušky a vlastně všechny posluchače. Jde jednoduše vidět, že to členy kapely spolu stále baví! To, že je to baví, se krásně přetavuje do jednotlivých písniček. Návrat k funk-rockovým začátkům kapely v podání RotDC je báječné a slovo Návrat v názvu desky je opravdu namístě! Vše spolu funguje a koresponduje. Geniální a stále neoposlouchaný

hlas Anthonyho Kiedise, doslova božská kytara Johna Fruscianteho, crazy mláčení Fleaho do basy a k tomu zručnost Chada Smithe, který Vás svým umem na bicí donutí pohoupávat hlavou do rytmu. Skvělá práce, která vyvrací jakékoliv obavy!

Samozřejmě, každá písnička nemůže být "Californication, Under the Bridge nebo Dani California", přesto bych žádná místa v albu stále neoznačoval tím nepěkným názvem slabé místo. Proč? protože to k tomu patří. Jistě by Vás, ale i mě, album natřískané funk-rockem po chvíli omrzelo. Proto jsou tu skladby, které Vás mají zpomalit a slouží k uvědomění si samotného poselství textů.

"We've only just begun, Funky monks are on the run"

Doufám, že jsem Vás alespoň trochu nalákal k poslechu, protože, věřte mi, to stojí za to! Dále věřím, že se tu za půl roku setkáme znovu. Ještě jedno album do třetice? to bych si nechal líbit.

Tak za měsíc ahoj!

– redaktor Bruno Mýtina, 7.O, Gymnázium Kadaň

Zpovědník VI.: Punk-rocker v rouchu učitelském

Vítám vás u dalšího dílu zpovědníku. Mým dnešním hostem je učitel zeměpisu pan Nosek, dobrý den. Začneme mojí známou úvodní otázkou: proč jste se rozhodl pro pedagogiku? Co vás přivedlo na naše gymnázium?

Dobrý den. To jsou pro mě dvě trochu různé otázky. Proč jsem se rozhodl pro pedagogiku? Chtěl jsem studovat kartografii, dostal jsem se na Karlovu univerzitu, na přírodovědeckou fakultu, ale už v té době, kdy jsem končil gympl, jsme hráli s kapelou. Víc členů kapely šlo v tu dobu na vysokou a my jsme cítili, že pokud půjdu do Prahy a kytarista do Pardubic, tak se to celé rozpadne. V té době to pro nás bylo podstatné, s kapelou jsme trávili třeba tři čtyři hodiny denně. Tak jsem se rozhodl, že obětuji přírodovědeckou fakultu a půjdu do Ústí na pajdák. No a tím jsem se determinoval v to, že se stanu učitelem. Já jsem v té době vlastně vůbec netušil, že to chci dělat, ale postupem času mi došlo, že část mé rodiny učila (můj děda učil, můj strejda učí na Karlovce), a tím pádem k tomu asi nějaké dispozice mám. Pak jsem zjistil, že jsem se úplně neminul svým povoláním, že mě to baví a pořád nějak naplňuje.

A jak jste se ocitl zrovna na našem gymnáziu?

No, to je taky hezký příběh. Dlouho jsem učil na základních školách, ale pak jsem ve svých 25 letech dal výpověď a jel jsem studovat do Vietnamu. Na základku už jsem se nevrátil. Tam, kde jsem skončil, už za mě byl někdo jiný. Ale sehnal jsem práci v České Kamenici na gymnáziu, kde jsem si poprvé vyzkoušel 3. stupeň a zjistil jsem, že mi vlastně trochu chybí zeměpis na základce, protože tam je to takové spíš povídání o zeměpisu. Zároveň jsem tam ale ty poslední roky řešil hodně sociálních a výchovných problémů a zjistil jsem, že už toho mám docela dost a že už to dělat nechci, že bych se musel dál vzdělávat v jiném oboru, a to

jsem nechtěl, protože mě zajímá geografie, takže jsem v Kamenici zjistil, že bych rád zůstal u 3. stupně. Potkal jsem paní učitelku Gabču Řehákovou, naši angličtinářku, a ta se jenom mezi řečí zmínila, že odchází z Děčína jedna její kolegyně. No, a tak jsem jí říkal, „no tak kdyby náhodou, tak se zmiň před paní ředitelkou“ a vůbec jsem s tím nepočítal, už jsem měl i sehnané jiné dvě práce (na waldorfské škole a na soukromé ZŠ Molekula v Ústí). Najednou mi zavolala paní ředitelka, jestli teda nechci nastoupit, že by pro mě měla plný úvazek. Řekl jsem si, „tak jo, tak já tamty dvě práce zruším a jdu na plný úvazek do Děčína“ a ověřil jsem si také, že paní ředitelka drží slovo. Ona totiž Gábina Řeháková předala můj životopis asi o rok a půl dřív, než mi paní ředitelka volala a tehdy mi řekla, „za rok a půl budu shánět učitele, kdyžtak se Vám ozvu“ a fakt se ozvala, takže o důvod víc, proč být zrovna v Děčíně.

Vy jste zmiňoval svou kapelu Houba, můžete nám k ní něco málo říct? Jak jste se dali dohromady, jak vám to po těch letech jde?

Je docela těžké o tom mluvit, protože jsem to nikdy se studenty neřešil. Jak jsem dlouho učil na základkách, tak ti žáci stejně na koncerty nechodili nebo nemohli přijít nebo nás viděli maximálně, když jsme hráli na nějakých majálesech nebo městských slavnostech venku odpoledne. Až s tím gymnáziem jsem zjistil, že vás to aspoň trochu zajímá. Loni v Garáži to bylo příjemné, když jsem viděl pod pódiem některé své studenty. No, a co je zajímavé? My to děláme ještě pořád s radostí, a i po těch 27 letech hrajeme ve stejné sestavě, to je taky docela unikátní. A je to furt jako takový koníček, víceméně, i když samozřejmě, někdy je to velmi tvrdá věc. Je to Rock'n'Roll, takže je to náročné, někdy fyzicky i psychicky, musím říct.

Věřím tomu. Takže hodnotíte účast, která byla teď na pátečním koncertu (21.10. v Garáži) velmi dobře?

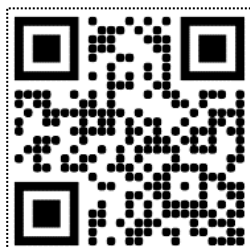
Rozhodně nás to potěšilo, že to oproti loňskému roku neopadlo, protože to vlastně bylo velmi podobné. Ono se taky nedá moc co vymyslet, protože jak se začíná v 10 a končí ve 12, tak se tam víc kapel ani vzít nedá. Takže hrály zase dvě stejné kapely. Ale zjistili jsme, že lidí bylo stejně, i když finanční a energetická krize dopadá i na kulturu. Jsem rád, že se na to studenti nevykašlal a šli se podívat na koncert za kulturou, a že jsme se tam viděli trochu neformálně, což je vždycky příjemné, když si můžete pokecat mimo prostředí školy. Takže ano, hodnotím to pozitivně.

Odskočila bych od kapely a zeptala bych se i na Vás. Jak byste se popsal 3 slovy?

Přemýšlel jsem o tom a asi to nebude úplně publikovatelné. Když jsme začínali hodně hrát s kapelou, tak jsem měl v Ústí přezdívku „Malej ****“, kluci z kapely si ze mě doted' dělají legraci. Já nevím, jak bych se popsal 3 slovy, ale řeknu 3 věci, jak se hodnotím. Mám jistou míru hyperaktivity a když nedělám víc věcí najednou, tak mi to chybí. Takže mi nestačí jen chodit do práce, potřebuju mít ještě něco nad rámec, jako nyní například Gympl Party nebo Světovou školu. Potom mě baví spojovat lidi, a to se hodí ve školství i v hudbě. Myslím, že jsem v některých ohledech dost nesoustředěný a závislý na sociálních sítích. Kdybych neměl kapelu, tak bych ty sítě fakt nechtěl mít ani používat. Ale dneska jsou sítě bohužel i Teams. Zjistil jsem, že když začal covid a přesunuli jsme se na Teams, mi to leze do života v podstatě nonstop. Já se toho neumím zbavit, protože když mi někdo večer napíše a chce po mě třeba nějaký zápis z hodin, tak si říkám, „ty jo, to je skvělý, že se teď učí“ a hned mu to rád pošlu. Ale samozřejmě je potom problém s odpočinkem, tak se snažím to omezit aspoň o volnu.

To naprosto chápu. Závěrem, co je vaším životní motto? Je něco, co byste poradil studentům do života?

Doufám, že mi to budete věřit, ale v jednu chvíli svého života jsem zjistil, že je vždycky dobré přiznat chybu. Je to opravdu pozitivní věc, říct si „ano, tady jsem se mýlil“ mi v životě mnohokrát pomohlo. Také jsem se přesvědčil, což si asi teďka trochu odporuje, že zkušenost je nepřenositelná. To je zásadní věc, a i když jsem někomu stokrát říkal: „hele, tohle fakt jako nepůjde, nedělej to“, protože už jsem měl tu zkušenost, stejně si tím každý musel projít. To jsou taková dvě motta nebo spíš prostě věci, o kterých dost často přemýšlím.

Záznam celého čtrnácti-minutového rozhovoru je zdarma ke shlédnutí na kanále Žákovské knížky.
youtu.be/yvzH_2

Naprosto souhlasím, tímto bych to zakončila. Já Vám děkuji mnohokrát za Vaši účast, bylo mi potěšením.

Nápodobně, já děkuji za pozvání. A jsem rád, že to děláte, že zde tento časopis je, protože to je opravdu super práce.

– redaktorka Alica Ludvíková, C3.B

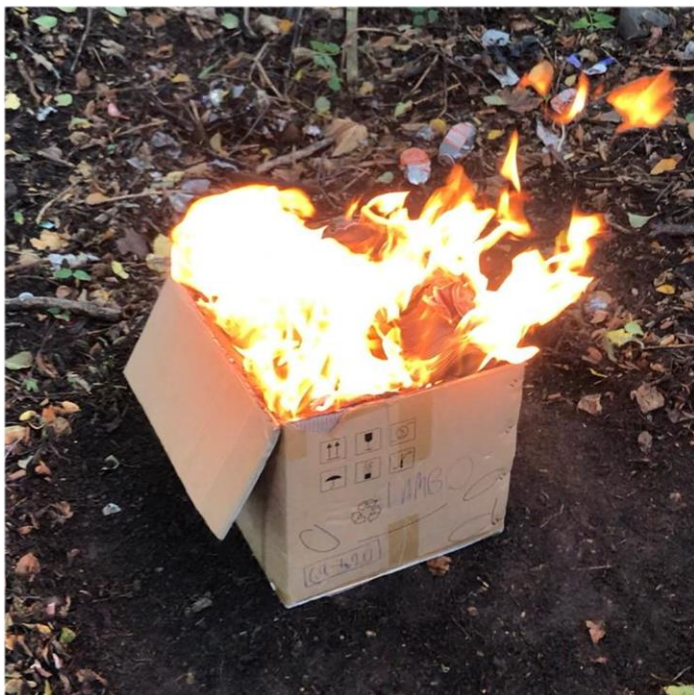
Umělecké okénko, resp. kelrdíra

Kritika uměleckého díla by se mohla zdát jako velmi jednoduchá záležitost, ovšem opak je pravdou. Každý si totiž v umění cení jiných hodnot a vidí v něm jiné dokonalosti a nedokonalosti. Žádám proto všechny, aby se i přes přečtení mého zhodnocení podívali na kresbu od Markéty Mánkové a udělali si na ni svůj vlastní názor. Já můžu jen hodnotit skicu jako takovou, jelikož nemám více umělcových děl. Na první pohled kresba zaujme, což je dle mého u umění velmi důležitý prvek a divák pak snadno přehlédne i lehké nedokonalosti v podobě nesjednocenosti (tím myslím, že pokud se autorka rozhodla kostel vyvést do popředí pomocí silněji vytažených linií a pozadí nechat pouze tužkou, což je velmi funkční nástroj pro zdůraznění klíčového sdělení, proč jsou i stromy zvýrazněné tímto způsobem?). Musím velmi ocenit i rukopis, autorčina rezignace na čisté a rovné linie je mi velmi sympatická, stejně jako námět, který vzbuzuje spoustu otázek a myšlenky se vám díky němu po dobu pozorování této kresby nezastaví. Poslední malinká výtku je, že v oku chybí odlesk, který by ho mnohem více oživil. Rozhodně nepřestávej kreslit, Markéto, máš talent a takhle zajímavé nápady se taky nevidí úplně často.

– Marika Trajerová, V8.A

Kra(m)bice

Byl konec června a škola pořádala zdravotní den. Tehdejší V2.A měla ten den zůstat v učebně ve třetím patře a tam se také, v očekávání ničeho, přesunula. Tam v pravém zadním rohu ležela kartonová krabice.

Hned jsme si ji zamilovali a dělali jsme s ní různé brykule. Poprvé sloužila jako totem z pravítek a všeho, co jsme našli. Měla odstrašovat vše zlé, což se jí i dařilo. Také schovávala *svítky*, chápej zápisy z hodin, které jsou schované v „hádej kde“ a jsou napsané na „že neuhádneš na čem“. Následující den jsme Krabici přesunuli do kmenové třídy, kde jsme v ní jezdili

a udělali z ní Lambo. Její SPZ si pamatuji dodnes. Bylo to 69:420. Jezdili jsme v ní, dokud nám jeden nejmenovaný pedagog zakázal v našem domácím Lambu rajtovat. Tak jsme Krabici odložili do rohu učebny, kde pár dní ležela, dokud jednoho mého spolužáka nenapadlo do ní vhodit bordel z kapes.

Jenomže už byl konec školního roku a my jsme nestačili tento nepořádek uklidit. Začali prázdniny a celá třída na Krabici zapomněla. Dokud nezačal nový školní rok a já se vrátil do staré kmenové třídy pro věci, které jsme tam nechali. Jedním z úspěšně reclaimnutých předmětů byla naše... KRABICE!

Po pár dnech, co jsem ji navrátil zpět do právoplatného držení naší třídy, se Krabice opět plnila bordelem, různými zbytky a odpadky. Byla tam přes měsíc a smrděla jak sýrové Krambals. Dokonce zde byly mouchy, které nám jednou i zaplatily nájem za to, že v Krabici bydlely. A to vše skončilo, když jsme si jednoho dne udělali z Krabice stůl a uspořádali jsme hody, nazvané zcela geniálně „Hody hody doprovody“. Uviděl nás pedagog strážící chodbu a nařídil nám našeho miláčka vyhodit.

Tomáš Michl, jeden můj spolužák, navrhl, že provede kremaci Krabice. To se stalo ještě téhož dne. Urnu s popelem Krabice najdete ve V3.A společně s kondolenční knihou, do které se můžete podepsat.

Toto byl příběh naší Kra(m)bice. Tímto vyprávěním však pořádám i soutěž o to, kdo jako první najde *svítky*. Pokud je najdeš, napiš mi na Teamsy, na čem jsou *svítky* napsané a kde jsou schované. První, kdo *svítky* najde, dostane ode mne banán a půl učebny k tomu.

– Jakub Provazník, V3.A

Zajdovo sportovní posezení: Vlnky a zlato

Dámy a pánové, vítejte u sportovního posezení. Jako sportovec si budu zvat do pořadu další sportovce z gymplu a podrobím je nejen sportovním otázkám. Vítejte u pilotního dílu. Dnes jsem pozval Filipa Bureše a Františka Žabu z V6.A. Ahoj pánové! Takže, co děláte za sport?

Fanda: Děláme závodně veslování, poloprofesionálně bych si troufl říct. Jezdíme na vodě na lodích a snažíme se být co nejrychlejší na určité trati.

Lodě máte pro jednoho, nebo pro víc lidí?

Fanda: Lodě jsou pro jednoho až pro osm lidí.

I u veslařů existují váhové kategorie. Je to pravda?

Fanda: Ano, jsou dvě váhové kategorie. U kluků jsou lehké váhy, tam si myslím, že to je do 75 kg a pak jsou ještě těžké váhy, a to už je bez omezení. U holek je to, myslím si, do 60 kg a pak zase bez omezení v rámci těžkých vah.

Vy jste asi na pomezí, ne? Nebo jak to máte? Patříte mezi lehké nebo těžké váhy?

Filip: Já osobně jsem zatím lehká váha (okolo 71 kg).

Fanda: No tak já už jsem těžká váha, ale u nás mladších kategorií se to neřeší.

Jasně. A chtěl bych se vás zeptat, protože jste byli celkem úspěšní v tomto sportu, co se vám zatím nejvíc povedlo? Co jste už vyhráli?

Fanda: V roce 2020, to byla asi naše nejúspěšnější sezóna, i když byl Covid, se nám dařilo. Filip byl mistr republiky a já jsem dojel pár vteřinek za ním, takže jsme vlastně byli zlatý a stříbrný, což byl veliký úspěch. Dál se nám podařilo dobře zajet pár dalších mistrovství republiky, byli jsme většinou na druhém či třetím místě – a tady Filipovi se podařilo dostat se do české reprezentace a závodit v evropském formátu proti ostatním zemím.

Filip: S klukama jsme vyhráli a všechny jsme rozdrtili.

Jak poslouchám, tak ty, Fando, jsi taková pusa vašeho týmu a Filip ten motor. Je to tak, nebo se mílím?

Fanda: Je to tak, no. Když to nejezdí na vodě, tak to musím dohnat někde jinde.

Pánové, kde se vidíte třeba za 10 let? Co plánujete dělat, až vylezete z gymplu?

Filip: Podnikatel, milionář, rozhodně něco takového. No, chtěl bych být bohatý, podnikat si ve svém. S veslováním to vidím tak do univerzity a pak už si nemyslím, že by to mělo smysl.

Takže ani třeba nějaké trénování mladých nebo něco takového?

Filip: No, myslím si, že až budu finančně zabezpečený a děti vyrostou, tak trénovat bych po zvážení mohl. Ale do té doby si myslím, že to nepřipadá v úvahu.

Fanda: Tak já mířím trošku výš, v tom veslování. Chtěl bych si jednou odškrtnout, že jsem dal olympiádu, aspoň tedy jako účastník. Pak nějak půjde život dál. Děti bych trénovat určitě chtěl, protože to není moc oblíbený sport a někdo to dělat musí.

To je bomba. Znáš pár veslařů, vždycky to jsou takové hory svalů, takže mi přijde, že také musíte celkem hodně posilovat, ne?

Fanda: Ano, posilovna tvoří velkou část tréninku.

Filip: Hlavně tvoří zimní přípravu, kdy se nabírá svalová hmota. Je to prostě to nejdůležitější v zimě, když se nejedí na vodě.

To je jako u většiny sportů, že ta příprava prostě předčí ten samotný závod, kdo přijde lépe připraven, bere zlato. Máte kluci nějakou tréninkovou metodu, kterou děláte jenom vy a která vám úspěšně funguje? Co byste doporučili mladým klukům?

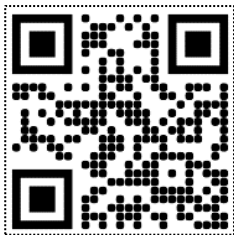
Fanda: Trénujeme často, hrozně často oproti ostatním klubům, i když třeba ne tak kvalitně, ale jako spíš, že trénujeme fakt "ráno, odpoledne, ráno, odpoledne".

Takže kolik tréninků týdně?

Filip: No, je to podle člověka, ale nejvhodnější je taková dvanáctka. Neděle samozřejmě volná, jak to dělal už Bůh, takže tím se řídíme. A samozřejmě nevychází to vždy podle plánu, prostě vždy ráno vstávat, známe to – škola, testy, učení do jedenácti atd.

A co škola? Už sem chodíte docela dlouho, jak hodnotíte gympl?

Filip: No. Je to samozřejmě dobrá škola, jsou i horší školy. Ve sportu nám hodně vychází vstříc, např. s individuálními plány, a to nám dost pomáhá.

Záznam celého sedmi-minutového rozhovoru je zdarma ke shlédnutí na kanále Žákovské knížky.
youtu.be/m97pk4PP9WU

Ještě před těmi individuálními plány, jak vám to šlo, pánové, byli jste spíš jedničkáři?

Fanda: No, spíš na druhém konci té známkové řady!

Chápu. Kdybyste měli porovnat veslování a kanoistiku, v čem jsou zásadní rozdíly a proč si tyto sporty lidi tak pletou?

Filip: Já osobně nevím, proč si to pletou. Jediné, co mají tyto sporty společné je to, že jsou na vodě a tím to tak končí. Třeba loď je úplně jiná. My na ní máme takové pevné součástky, ve kterých drží vesla, přičemž kanoisté a kajakáři to pádlo drží v ruce a můžou si s ním hýbat, jak chtějí. Naše veslo se pohybuje jen po určité ose.

Je pravda, že mezi kanoisty a vámi veslaři panuje taková menší rivalita?

Filip: Rivalita ne, my jsme lepší!

A nechcete něco vzkázat kanoistům na gymnáziu nebo tak obecně?

Fanda: Nepleťte se nám tam, prosím, akorát překážíte.

Filip: Prostě skončete kajaking a jděte veslovat.

Já děkuji klukům, že přijali moje pozvání, a s vámi, drazí čtenáři a diváci, se setkám zase za měsíc. Ahoj!

– redaktor Filip Zajíček, C2.A

Don't feck with me lad

Skotsko, země celosvětově známá jako krajina hor, kiltů, alkoholu a místních milicionářů, jež ve dne vykřikují cosi o svobodě, načež v noci obcují s místními povolnými ženami ovce. Podobnost se Slovenskem je kupodivu zcela náhodná.

Dunfermline, aneb holičství celého Skotska a přilehlého okolí

Zastávkou číslo 1 bylo město Dunfermline, aglomerace, jež příhodně získala privilegium nazývat se městem 3 dny před naší návštěvou. Překvapivé ale je, že i když se jedná o původní hlavní město Skotska, tento status přenechalo Edinburghu již před pomalu 600 lety (roku 1437), jedná se v dnešní době o poněkud ospalé městečko. Podobnost s Děčínem by se tedy nenašla pouze v obdobném počtu obyvatel, ale i v tom, že centrum města tvoří hlavní třída s pár postranními

uličkami, přičemž by tam turista příliš atraktivních lokalit nenašel, vyjma lokální kuriozity, již je zjevná snaha místních obyvatel dostat se do Guinnessovy knihy rekordů jako město s nejvyšší koncentrací Barber shopů na kilometr čtvereční. Žerty stranou, Dunfermline je znám po celém Skotsku jako jedno z nejzachovalejších historických měst a místní hřbitov stojí za návštěvu. A neboj se, drahý čtenáři, nejedná se o poslední hřbitov, jehož návštěva ti bude doporučena.

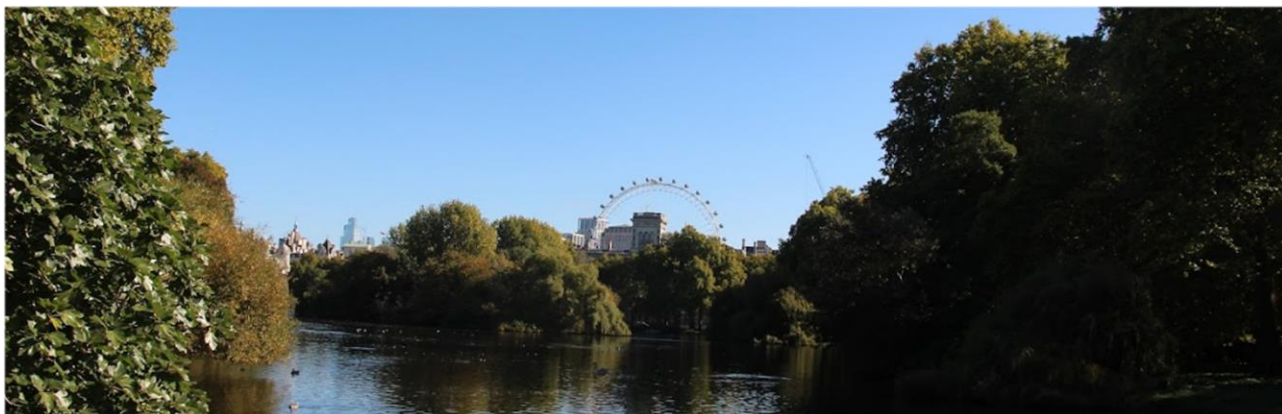
St. Andrews, tož to město, kde Vilda potkal Káču

St. Andrews je jedno z významných center víry ve Skotsku, ne-li to zcela nejvýznamnější. To není pro nikoho, kdo ovládá základy angličtiny a křesťanské nauky nic tak překvapivého, jelikož si dokáže uvědomit spojitost se sv. Ondřejem, jedním z 12 Ježíšových apoštolů a patronem celého Skotska. A právě ve St. Andrews stávala největší skotská katedrála, v jejímž relikvii měly být uchovány pozůstatky zmiňovaného apoštola. Katedrála je dnes pouhou zříceninou, jelikož v polovině 16. století

byla vypleněna místními protestanty a ponechána osudu (vyjma ostatků sv. Ondřeje, ty se dnes nacházejí v Edinburghu). Ale i z pohledu věcí světských není St. Andrews nijak nevýznamným zapadákovem. Ve městě se nachází 3. nejstarší skotská univerzita, které v nedávné minulosti přidalo na prestiž to, že na ní studoval korunní princ William a mimochodem se zde seznámil se svou budoucí manželkou Katherine. A v očích sportovních nadšenců je St. Andrews též znám jako kolébka golfu, na což jsou místní patřičně hrdí, a při pobřeží byste tu našli dvě rozsáhlá golfová hřiště (kreativně pojmenovaná jako „staré“ a „nové“). Za zmínku též stojí zřícenina gotického hradu, jenž byl předmětem mnoha bitev během Skotské války za nezávislost, kdy byl po znovudobytí Skoty ponechán na pospas osudu (podobně jako katedrála o 200 let později, zvláštní zvyky na to, že St. Andrews byl centrem arcidiecéze). Jako poslední zmíním místní akvárium, jež je vskutku kuriózní ne v tom, že by chovalo nějakého vzácného vodního živočicha, ale kvůli tomu, že se hned vedle nádrže se žraloky nachází výběh surikat.

Po jeho návštěvě vskutku nemůžu svým učitelům biologie odpustit skutečnost, že mi zamlčeli, že surikaty jsou vodní savci.

Stirling, od tohoto města pojmenování libry vskutku odvozeno není

Třetí člen pětice nejvýznamnějších měst Skotska leží přibližně v půli cesty mezi Edinburghem a Glasgow. A i přesto, že zcela určitě nepatří k největším, dokázalo by snést srovnání s Edinburghem z hlediska významu historického. Byl to právě kostel Svatého Kříže ve Stirlingu kde probíhal křest a korunovace skotských králů. Kostel samotný je poněkud ve stínu Stirlingského hradu a na velikosti mu nepřidá přilehlý, dle některých překrásný, ale nepochybně rozsáhlý, hřbitov. V těsné blízkosti Stirlingu leží obec Bannockburn, jež byla roku 1306 dějištěm nejvýznamnější bitvy skotských dějin. Skoti tu dokázali pod vedením svého budoucího krále Roberta Bruce porazit armádu Angličanů, jež se po této drtivé a dosti potupné porážce (Skotů bylo okolo 8

000, Angličanů o 20 000 víc) zmohli jenom na přepady a ojedinělá obléhání (přesto o 20 let později, roku 1326, podepsali mírovou smlouvu). Druhou lokalitou v okolí Stirlingu, jež stojí za návštěvu, je pomník Williama Wallace, jenž ve mě osobně, vzhledem k tomu, že byl stavěn v neogotickém stylu, spíše evokoval jistou podobnost s věží Orthanc než nějakým monumentem. Ale to je čistě můj subjektivní pohled na věc. Menší zajímavostí je, že u přilehlého parkoviště stávala ještě samostatná socha Williama Wallace. Nesla jméno „Statečné srdce“ a ano, tato socha vskutku nesla obličej Mela Gibsona. Tuto skulpturu již zde ale návštěvník dnes nenalezne, jelikož byla v roce 2008 odstraněna na základě námitek veřejnosti.

„Tento titulek nechávám na někom kreativnějším“

Hlavní město skotské od 15. století jest Edinburgh, ležící u zátoky Firth of Forth. Bylo by těžké určit nějakou jasnou dominantu města, jelikož o tento post by mohly usilovat hned tři lokality. Těmi jsou Edinburghský hrad, Artušovo sedlo a Calton Hill. Hrad Edingburghský jest stavba z 12. století a je tedy nejstarším hradem v celé Británii. To též znamená, že vstupenka rozhodně není levná, a tak se chudý student musí spokojit s výhledem na Staré město z předhradí, kam je vstup zdarma. Druhou dominantou je vyhaslá sopka Arthur's Seat, jež se nachází v podstatě ve středu města a nabízí rozhled do širého okolí. Má též spojitost s počátky geologie, jelikož právě místní rodák James Hutton je znám jako otec geologie a na hoře Arthur's Seat demonstroval teorii o vyhasínání sopek a geomorfologických jevech, které u nich později probíhají. A posledním kandidátem na post ústřední dominanty edinburghské je Calton Hill, na němž stojí místní Pantheon, díky kterému si

Edinburgh získal přívlastek Athény severu. A teď přichází problém. Na vrcholu Calton Hill totiž žádný Pantheon nestojí, nachází se zde pouze podloží a čelní sloupořadí plánované stavby. Otázka proč tomu tak je, je zcela na místě. Jedná se snad o pouhou zříceninu nějaké stavby? Či dokončení stavby zabránili závistiví Angličané? Odpovědí na obě otázky je ne. Skutečností totiž je, že členové spolku, který organizoval realizaci celé stavby, nebyli schopni se mezi sebou domluvit na jednotné vizi stavby (ve své době se jednalo o megaprojekt, který měl mít krom nadzemní části i vlastní katakomby) a tak byla konečná částka o výši 42 000 liber promrhána na nikdy nezrealizovaných plánech. Tak si celá kauza kolem stavby ve své době označila za skotskou národní ostudu. Dnes by se takový projekt dal bezpochyby označit za tunel. Abych to přiblížil dnešní finanční situaci, 1 libra z roku 1820 by k roku 2019 měla hodnotu přibližně 96 liber, tedy $42\,000 \times 96 = 4\,032\,000$ liber.

Závěr

Zde bohužel musím končit, i přesto, že z celé návštěvy Skotska jsem zpracoval možná tak 50%. Rozsah ŽK mi nedovoluje psaní ničeho většího, jelikož to bych dostal na držku nejen od šéfredaktora, ale nejspíše i korektora. Tedy pár slov

závěrem: Ten Skopčák šéfredaktorská mi do dnešního dne ani za jeden z článku nedal ani korunu. Posílejte tedy prosím finanční milodary na číslo účtu, jež bude uvedeno v příloze.

– redaktor Adam Křivánek, C4.B

Okem a nohou do Vídně, města snů, hudby a Habsburků

Exkurze – možnost, jak prozkoumat zákoutí nejen naší domoviny, nýbrž také zahraničí. Člověk zjišťuje, co naše planeta skýtá a co naše historie skrývá, nejčastěji navštěvuje památky, které nám jsou na dosah ruky, a s odborným doprovodem pak odhaluje, jak nejen naši předci, ale také šlechta a prosté obyvatelstvo žili. Gymnázium v Děčíně takovýchto exkurzí pořádá mnoho, ať už do blízkého Německa či do daleké Francie a Velké Británie, ale i do Vídně, bývalého centra Habsburků a tehdejší Podunajské monarchie, které jsme byli součástí. Právě na tohle místo vyrazily 13. října třídy čtvrtých ročníků. Ale vezměme to od začátku.

Naši první zastávkou po zhruba patřila hrobka rodiny Dietrichsteinů, čtyřhodinové cestě byl Mikulov, sousoší Nejsvětější trojice a sgrafitový jihomoravské město u samých hranic s dům U rytířů. Krásné místo na odpočinek Rakouskem, oplývající krásou přírody a na lavičce u fontány s kávou z blízkého památkami. Již při příjezdu nás nadchla podniku. Nedlouho po příchodu jsme byli jeho největší dominantu – mikulovský poctění přítomností místní průvodkyně, zámek. Nejprve jsme však stanuli na která nás obeznámila s historií města a náměstí s nádhernou kašnou, obklopenou provedla nás centrem. Nejprve jsme architekturou renesančního a barokního dorazili k baroknímu zámku, postaveném stylu s mnohými památkami, mezi nimiž za vlády Přemyslovců na Zámeckém vrchu.

Prohlédli jsme si zahrady a prohlédli si krajinu blízkého Rakouska a ruiny hradu Falkenstein. Následoval zámek samotný. Nahlédli jsme do sklepení, ve kterém nás do očí okamžitě udeřil vystavený obří sud, jedna z chloub zámku, umístěná do podzemí v roce 1643 s obsahem 1014 hl. Jedná se o osmý největší zachovaný sud v Evropě. Sklepení bylo doplněné výkladem o vinařské expozici, po němž jsme se přesunuli do židovské čtvrti se synagogou.

Následoval společný výšlap na Svatý kopeček na okraji města, kde jsme si prohlédli kapli sv. Šebestiána, zvonici a čtrnáct zastavení nově zrekonstruované křížové cesty. Po sestupu jsme dostali rozchod, který každý využil podle svého uvážení. Mnozí zapadli do dobře hodnocených restaurací. K večeru jsme se pak vypravili do Dolních Věstonicích, kde jsme, ubytovaní v základní škole, přečkali noc.

V brzkých sobotních hodinách jsme se přesunuli do Vídně. Cestou nám spolužáci udělali vstup o městu, podobně jako ostatní, kteří si měli připravit krátké povídání o vídeňských památkách. Nejdřív jsme zamířili k zámku Schönbrunn. V tomto letním sídle Habsburků jsme měli příležitost projít si vnitřní prostory paláce,

ku příkladu císařskou pracovnu či soukromé pokoje jednotlivých obyvatel (Marie Terezie, František Ferdinand atd.). Návštěva byla pohodlná, vzhledem k tomu, že jsme všichni byli vybaveni příručním průvodcem v češtině. Prostory samotné jsou vybavené dobovými předměty, či věrnými replikami, a přidávají tak na atmosféře majestátného sídla císařské rodiny. K celé prohlídce mám jedinou výtku, spíše tedy k místnímu obchodu se suvenýry, jehož nabídku se nebojím označit za soubor cetek. To by se za normální situace dalo přejít, ale jeho strategické umístění u východu z prohlídkového okruhu nepovažuji za nic víc než peněz chtivý tah, který lehce dehonestuje jinak majestátní atmosféru celého paláce.

Po opuštění zámku jsme přešli do přilehlých zahrad, které si každý po zadaném rozchodu mohl projít na vlastní pěst. Ať už by se jednalo o repliku římských ruin, japonskou zahradu, holubník či o gloriету jež se tyčí jak nad zahradami, tak nad Schönbrunnem samým.

Druhou zastávkou byl Hundertwasserhaus. Seznámili jsme se s tvorbou Friedensreicha Hundertwassera, vídeňského architekta a malíře, po němž je tato netradiční budova pojmenována. Během následující hodiny jsme si prošli jeho okolí, v němž se nachází přilehlá Hundertwasser-Village, místní obchodní centrum, věnované hlavně prodeji upomínkových předmětů s tematikou Vídně nebo replik obrazů Friedensreicha Hundertwassera, Gustava Klimta, ale překvapivě i secesního Alfonse Muchy. Ti, kteří si již celé prostory prošli, se buďto mohli přesunout do místních restauračních zařízení, nebo nahlédli do nepříliš vzdálené galerie „KunstHausWien“, kde jsou vystaveny Hundertwasserovy obrazy. Přece jen byl to právě on, kdo navrhl přestavbu chátrající budovy zkrachovalé textilky na galerii.

Naší třetí zastávkou bylo centrum Vídně. Hned poté, co jsme vyskákali z autobusu na Schwedenplatz, jsme začali naši okružní cestu skrz srdce rakouské metropole.

První významnou zastávkou byla katedrála sv. Štěpána, na níž jsme mohli obdivovat majestátní gotiku, jejíž základní kameny sahají až do 12. století a jejíž stavba byla dokončena až roku 1578. Největší ranou pro katedrálu byly spojenecké nálety v dubnu 1945, kdy v okolí propukl požár, který zasáhl i samu katedrálu. Její velká část vyhořela a též se utrhl zvon v jižní věži, tzv. Pummerin, který se skrz celou věž propadl až do přízemí dómu. Od katedrály jsme se přesunuli k ulici Graben (neboli Na Příkopech), hlavní obchodní třídě Vídně, což je paralela pražské Pařížské ulice. Svou pobočku zde mají světoznámé módní řetězce jako Swarovski, Gucci či Alpha Tauri. Z historického hlediska je nejvýznamnější stavbou morový sloup Nejsvětější trojice, jejž nechal postavit císař Leopold I. roku 1693 poté co Vídeň zasáhla morová epidemie. Ulice Na Příkopech je též spojnici mezi katedrálou sv. Štěpána a Hofburgem, u něhož se

zastavujeme. Hofburg dříve sloužil jako hlavní císařské sídlo, dnes je ale celý areál rozdělen na několik muzeí, sídlo rakouského prezidenta a na Španělskou jezdeckou školu. K Hofburgu přímo přiléhá náměstí Hrdinů, rozsáhlý prostor, jemuž vévodí dvě naproti sobě stojící sochy. Konkrétně se jedná o arcivévodu Karla Těšínského a prince Evžena Savojského. Karel Těšínský se do dějin zapsal v roce 1809 v bitvě u Aspernu, když se stal prvním generálem, který dokázal porazit Napoleona (dlouho mu to ale nevydrželo, sotva o měsíc později dostal na budku v bitvě u Wagramu a Rakousko s Napoleonem prohrálo další válku). Druhý zmiňovaný, původem francouzský šlechtic, Evžen Savojský žil přibližně o 100 let dříve a ve své době byl nejváženějším rakouským generálem. Vyznamenal se hlavně ve válkách s Osmanskou říší a v soudobém konfliktu o Španělské dědictví.

Z náměstí hrdinů jsme si to namířili směrem k radnici, která stojí necelý kilometr od Hofburgu. Cestou jsme si všimli vyvěšené vlajky, která značila přítomnost prezidenta Alexandra Van der Belleny ve svém sídle v Hofburgu. Udělali jsme si krátkou zastávku v sousedním parku u pomníku císařovny Alžběty Sissi Bavorské, jejíž odkaz lze nalézt po celé Vídni. Následně jsme zamířili k hlavní silnici, u níž se tyčí velkolepý Burgtheater neboli Dvorní divadlo, postavené za vlády Marie Terezie, která si přála mít scénu v blízkosti svého sídla. Naproti stojí Rathaus, který svým novogotickým slohem stříbří historické centrum. Na konci 19. století se jednalo o jednu z nejvyšších budov světa. Co jiného lze říci, než že vypadá vskutku velkolepě? Radnici jako touhle se ledajaké město pyšnit nemůže. Opět poukazuje na

moc Habsburků a symbolizuje jejich éru. Podobný případ lze spatřit u nedalekého parlamentu s kašnou Pallas Athény, který více připomíná antický pantheon. Bohužel pro nás byl parlament tou dobou opravován a areál uzavřen. Přesto nám nic nebránilo si budovu alespoň zvenčí prohlédnout, byť by prohlídka interiéru také stála za to.

Samozřejmě jsme nemohli minout ani dvě dominanty, stojící hned vedle areálu Hofburgu. Socha Marie Terezie sedící na svém trůně střežila protější bránu svého sídla. Vedle ní se tyčily dvě budovy – uměleckohistorické a přírodovědné muzeum. Už jen podle jejich velikosti si lze představit, kolik místností musí mít a kolik artefaktů, relikvií a vzácných historických památek je uvnitř těchto zdí uloženo. Na náměstí u sochy Marie Terezie jsme si poslechli informace o budovách a některým z nás byly kolemjdoucími ženami nuceny růže. Pak jsme odešli směrem ke státní opeře. Cestou nás poctily tváře, respektive sochy jedněch z nejvýznamnějších rakouských umělců – W. A. Mozarta, J. W. Goethe a F. Schillera. Styl opery nic nemění na její kráse a unikátnosti, neboť i když je kvůli své výšce schovaná mezi okolními domy, ihned zaujme. Poslední zastávkou byl Hotel Sacher, umístěný hned za státní operou. Významný zejména díky svému jedinečnému dortu Sacher. Ten pravý, podle původní receptury, lze okusit jen zde. Nadešel více jak hodinový rozchod. Někteří jej využili, aby se prošli centrem, mnozí, aby našli něco na zub. Nakupovat zde, v samotném centru Vídne, by totiž peněženku velmi zabořilo, tudíž zůstalo především u jídla a pití. Jakmile poslední

minuty odbily, byl čas zamířit do slavného Prateru, bohužel pro nás pouze na chvíli.

Prater, úchvatný zábavní park nedaleko centra Vídně, nabízí veliké množství atrakcí, přes jednu z nejstarších atrakcí světa – Reisenrad, vídeňské obří kolo – až po moderní adrenalinové atrakce. Každý z nás si zde našel to své. Někdo byl odvážnější a vyzkoušel například volný pád či Černou mambu, což je obří houpačka ve tvaru hada, která s vámi hází sem a tam neskutečnou rychlostí. Mnoho z nás si také užilo skvělý zážitek na horské dráze. I když jsme v Prateru strávili necelou hodinku, každý měl dostatek času alespoň na jednu atrakci.

Prater byl každopádně skvělým zakončením našeho výletu do Vídně. Některé z nás potěšilo dobrodružství, spočívající v objevování a prozkoumávání vídeňských památek, centra města a historie jako takové. Vrátili jsme se plní zážitků a krásných vzpomínek z úchvatné exkurze do velkolepého města.

– Adam Böhme a Denisa Basařová, C4.A; redaktor Adam Křivánek, C4.B

Eko olympiáda

Naše účast na Ekologické olympiádě, alias výprava na UJEP s Alicí Ludvíkovou (C3.B), Adamem Vitoušem, Lucií Kohoutovou (C3.A) a úžasným doprovodem paní prof. Pluhařovou.

Po pátečním příjezdu jsem s velkým překvapením narazila na šéfredaktorku ze spřáteleného gymnázia Kadaň, což bylo velmi příjemné setkání a ráda bych jí tímto poděkovala za účast a snahu! Poté nás vřele přivítali pořadatelé a porotci na kampusu UJEPu, kde zároveň začala teoretická část složená z testu o 100 otázkách a poznávačky rostlin, zvířat i kamenů. Musím říct, že otázky byly velmi zapeklité a jen ne takové, jaké jsme čekali. Sice jsme se všichni pečlivě připravili na téma Druhová diverzita, v testu se však objevily přibližně tři otázky, které se témata týkaly a zbytek stavěl spíše na všeobecných znalostech o úplně čemkoliv od jelena japonského po význam feedbacku. Pestrost testových otázek nám však umožnila využít náš tým v plné síle díky našim odlišným zájmům, na čemž jsme si zakládali i po zbytek olympiády. Po odevzdání teorie jsme měli možnost nahlédnout do prostor celého UJEPu a jeho vymožeností, zúčastnili se přednášky o třídění odpadu a jeho cestě po vhození do krásných barevných popelnic, ze které jsem odcházela trošku zděšená, ale namotivovaná k pečlivějšímu způsobu třídění, což bylo i cílem celé prezentace. Následoval přesun do DDM a zaslíbený spánek.

Den druhý, sobota: čas praktického úkolu. Po ranním výšlapu na Střížovický vrch jsme obdrželi instrukce, desky se zadáním, deku a teplý čaj, poněvadž

mohlo být tak deset stupňů, a chopili se práce. Vytvořit 3 protokoly na pedologii ze tří sond byl velmi zajímavý úkol, u kterého jsme se náramně bavili rozlišováním barev typu světle hnědá, světle okrově šedá, světle šedohnědá apod, botanika a zoologie též nebyly opomenuty a měly svoji část práce. Nejlépe byl ale hodnocen poslední praktický úkol – revitalizace Střížovického vrchu. Díky předchozím úkolům jsme si velkou část zkoumané plochy prošli a mohli zapojit všechnu naši společnou fantazii, abychom vytvořili dostačující návrhy, sepsali je a zakreslili do mapy. Byla jsem pyšná na nás, ale i na ostatní týmy, které se do toho s vervou vrhly. Musím říct, že díky takovému pohledu se mi postupně vracela i naděje na lepší život naší generace. Po dokončení, odevzdání a přesunu zpět do DDM jsme si ještě poslechli přednášku o orchidejích v našem kraji a po očku nahlédli na doprovodné soutěže.

Vyhlášením výsledků za nedělního slunečného rána jsme úspěšně zakončili olympiádu v Ústí nad Labem. Ano, úspěšně, přestože jsme si nepřivezli žádné extra skvělé místo, pouhopouhé 15. I tak si přivážím skvělý pocit z toho, že jsem nabyla nové zkušenosti, že mám nové kontakty, přátele z jiných škol, a hlavně nové zážitky. Hrdě můžu říct, že příští rok, pokud bude ta možnost, jedu znovu a tentokrát už poučena z chyb letošního ročníku.

– redaktorka Alica Ludvíková, C3.B

Středa – 23. listopadu

DEN BEZ BATOHU

Hlavní organizátor projektu:

**SCHOOLS
UNITED**

Vezmi si do školy své věci v čemkoliv jiném
než ve tvém běžném školním batohu.
Buď originální a vymysli **co nejvíc bláznivou
nádobu na své věci.**

Zrádná noc zahalila děčínské divadlo

Muzikálové představení Balada pro banditu, jež vzniklo podle předlohy s názvem Nikola Šuhaj loupežník od českého meziválečného spisovatele Ivana Olbrachta, nechalo své diváky po představení sedět na sedačkách s ústy dokořán. Ne však v kladném smyslu slova.

Další z hektických týdnů v řadě měl být zakončen letem na teskných havraních křídlech, která mne měla zanést do baladického, ovšem odpočinkového položení. Kvůli inscenaci Metropolitního divadla Praha pod režisérským vedením Dany Bartůňkové se tomu tak nestalo.

Přejete si přerušit přehrávání zařízení?

OK

Zrušit

Žalostné technické schopnosti jsou omluvitelné téměř u kohokoli. Pro technika Jiřího Sequense zodpovědného za promítání na bílé stěny z plátna by to ovšem platit nemělo. Když se v hledišti setmělo a já viděla projekci řeky, naladilo mě to na představení o mlze a čarodějnicích a horách zmačkaných jako kusy papíru, než je vhodíte do kamen, a byla jsem nadšená, protože projekci mnoho divadel nepoužívá, je to něco jedinečného. Čekalo mě zklamání, jelikož režisérka dál s touto kulisou nijak nepracovala. Potenciál například hry se stíny nebo světelnými klamy zůstal naprosto nevyužit. Celý zážitek svrhl do příkopu „play button“ zjevující se jako znamení budoucí katastrofy z nebes. Dramatická scéna hádky vzala za své v přítomnosti dialogového okna, které vyžadovalo svým kontrastem s tmavým pozadím pozornost všech v sále, a já si jen přála moci zmáčknu myši „OK“.

Odstřihli se od Provázku

Herecké výkony Jana Pospíšila (Nikola), Denisy Lickové (Eržika), Michala Dadury (Derbak), Martina Hlubockého (Danko/Kubeš), Petra Stehlíka (velitel), Kristýny Ševšíkové (Derbaková) i režisérky Dany Bartůňkové (Bába) byly asi na takové úrovni, jakou jsem od menšího divadla očekávala, nic oscarového, ale své postavy ztvárnili důvěryhodně. Vyzdvihnout chci Jiřího Krejčího (Mageri), který, ač měl konflikt s plastovou židlí, zachoval klid a pobavil mě svou poznámkou „Dnes se nábytku nechce“. Naopak přehrávání a teatrálnost Adély Rausové (Morana/Mara) mě nutily k hořkému úšklebku.

Forte, fortissimo!

Zpěvy jsou kapitola sama o sobě. Rychle jsem pochopila, že Rausová a Hlubocký pro zpěv nebyli stvořeni, ale na tom vlastně nezáleželo, protože z jejich výkonu jsem slyšela necelých dvacet slov. Text „umělých lidových“ písní Miloše Štědrone naprosto zanikl pod řvoucí hudbou a nebylo mu rozumět. Dovolím si citovat ze stránek Metropolitního divadla Praha: „Představení je vhodné i pro studenty druhého stupně ZŠ a středních škol, jelikož se jedná o povinnou literaturu k maturitám.“ Pokud však příběh z dřívějška neznáte, nečekejte, že jej z této adaptace pochopíte.

Nejdřív krize, poté expozice, po ní kolize a tragédie v jednom

Od samého začátku se k sobě herci lísali a dávali dost okatě najevo fyzický vztah postav, které ztvárňovali. Stalo se tomu nešťastnou náhodou – nebo si to tak snažím alespoň namluvit – že při násilné scéně táhli Nikola a Derbak herečku, jejíž sukně se nadzdvihla dostatečně na to, aby donutila nejednoho diváka ucuknout pohledem ke straně. Viděli jsme mnoho, a k tomu ještě něco navíc. Vhodným pro základní školy bych představení nenazvala, ani jako středoškolačka jsem si tyto scény

v nejmenším neužívala. Jedna z postav byla nejdříve spárována s tím, v další scéně s oním druhem. Na náhle spuštěné písničky tancovaly postavy, které měly bruchet ve vězení, a z nějakého neznámého důvodu, jenž by dokázala vymyslet pouze režisérka s kostymérkou, a to pouze ve dvě hodiny ráno nad druhou lahví toho, co dávali hercům neustále do rukou, tancovaly mužské postavy téměř výhradně polonahé. Příběh na sebe nenavazoval. Taneční a scénické choreografie Michaely Srbové se k prostředí Zakarpatska hodily a nemám důvod jim cokoli vytýkat. Stejně tak kostýmy Aleny Šimečkové byly zapomenutelné, neohromily ani neurazily. Tedy do doby než si to hlavní postava nakráčela na pódium v koženkové bundě. Má kamarádka na sousedním sedadle to nevydržela, naklonila se ke mně a zašeptala: „Ta bunda vypadá jako z výprodeje v H&M,“ čímž pobavila i spolužáky v řadě před námi.

^{zemřel}
Zde ~~žije~~ prastarý pohanský bůh, teď tu něco smrdí

Jinak ze strany divadla důvod k úsměvu nepřišel. Nastaly jen dvě situace, při kterých se publikum skutečně bavilo: v první zakřičel Nikola na Eržiku „ty dě*ko“ a gymnazistům to přišlo z nějakého důvodu natolik vtipné, že herci museli dobré čtyři údery srdce počkat, než se hlediště uklidní (nebo byli žáci možná příliš překvapeni a podrážděni, a tak reagovali přehnaně). Druhá salva smíchu se spustila poté, co se divák v první řadě lekl při bojové scéně a do náhle nastalého ticha vypustil hlasité zaklení. Obě tyto situace nemají s muzikálem moc co dočinění a jiný humor jsem v něm nezaregistrovala.

Z divadla jsem odcházela frustrovaná, zmatená a smutná. Děj trpěl špatným nazvučením a chaotickým scénářem, celkový dojem kazilo vizuální fiasko. Mnoho horších představení jsem neproseděla.

– Sára Masojídková, C4.B

Den poezie, aneb We need you!

**Je včera,
bude dnes
a byla zítra.**
**Den
Poezie**
7. 11. - 20. 11. 2022

Dovolte mi, jménem všech organizátorů letošního Dne poezie, vyslat poprvé do éteru důležitou zprávu. Na konci tohoto měsíce proběhne poetická akce na jejíž přípravy potřebujeme pomocnou ruku vás, studentů.

Potřebujeme nashromáždit co nejvíce jakýchkoli trychtýřů, starých ručičkových budíků a košil. Vše samozřejmě budeme důkladně evidovat a zapůjčené věci se vám po eventu vrátí zpět, nebojte. Hledáme taktéž dvě velké (opravdu velké, větší jak šampusky) flašky – jednu průsvitnou a jednu zelenou.

Kdybyste byli tak laskavi a chtěli nám jakkoliv s přípravami Dne poezie vypomoci, neváhejte se obrátit na naše učitele pana Šonku a paní Křížovou v kabinetu češtiny ve třetím patře. Děkuji za pozornost a dočtení našeho posledního článku!

– šéfredaktor František Zwettler, C4.B

Závěrečné poděkování

Jak jste si jistě všimli, říjen byl opravdu nabitý – zaplnili jsme 24 stran, a to jsme některé věci z různých důvodů vynechali! Děkujeme tedy všem, co nám do čísla něčím přispěli. Jak je již zvykem, děkujeme vám, našim čtenářům, za podporu a přečtení našeho časopisu.

Užijte si listopad jak se patří, shlédněte naše pořady na YouTube a své články pro příští číslo pošlete našim redaktorům nebo na asociacesl@gmail.com.

Ciao nostri cari!

– redakce Žákovské knížky

PŮVODNÍ KONCEPCE ČASOPISU ŽÁKOVSKÁ KNÍŽKA VZNIKALA NA GYMNÁZIUM DĚČÍN OD KONCE LEDNA 2022. SOUČASNÝ DESIGN NAVRHLI ELIŠKA HLADOVÁ (GYMKA) A FRANTIŠEK ZWETTLER (GDC) A BYL PŘIJAT 20. SRPNA 2022. NA NAŠÍ ŠKOLE BYL ČASOPIS ZALOŽEN 22. ÚNORA 2022. ASOCIACE STŘEDOŠKOLSKÝCH LISTŮ ZALOŽIL 1. BŘEZNA 2022 FRANTIŠEK ZWETTLER (GDC) VE SPOLUPRÁCI S ALEXEM JAMESEM HORABINEM (GYMKA).

ILUSTRACE V TOMTO ČÍSLE ZAJISTILI:

GYMNÁZIUM DĚČÍN, P.O. – TITULNÍ STRANA, STRANY 9-18

RED HOT CHILI PEPPERS – STRANA 2

ŽÁKOVSKÁ KNÍŽKA – STRANY 3 A 7

MARKÉTA MÁNKOVÁ, C2.A – STRANA 5

JAKUB PROVAZNÍK, V3.A – STRANA 6

SCHOOLS UNITED, S.R.O. – STRANA 20

SPOLEČNOST POEZIE, Z.S. – STRANA 22

OSTATNÍ POUŽITÉ ILUSTRACE POCHÁZejí Z WEBU WWW.PIXABAY.COM A VZTAHUJE SE NA NĚ TZV. „PIXABAY LICENCE“, ČI SE NA NĚ AUTORSKÉ PRÁVO NEVZTAHUJE.

TOTO ČÍSLO ŽÁKOVSKÉ KNÍŽKY VZNIKLO ZA PODPORY ASOCIACE STŘEDOŠKOLSKÝCH LISTŮ, GYMNÁZIA DĚČÍN A GYMNÁZIA KADAŇ.

GYMNÁZIUM DĚČÍN
GYMNÁZIUM KADAŇ

ZA KVALITU TOHOTO ČÍSLA ŽÁKOVSKÉ KNÍŽKY RUČÍ ASOCIACE STŘEDOŠKOLSKÝCH LISTŮ A ŠÉFREDAKTOR FRANTIŠEK ZWETTLER.

VŠECHNA ČÍSLA ŽÁKOVSKÉ KNÍŽKY JSOU ARCHIVOVÁNA A ZDARMA KE STAŽENÍ NA WEBOVÝCH STRÁNKÁCH ŠKOLY (WWW.GYMNAZIUMDC.CZ), ČI NA VYŽÁDÁNÍ U ASOCIACE STŘEDOŠKOLSKÝCH LISTŮ (ASOCIACESL@GMAIL.COM).

Vydáno v Děčíně dne 30. října 2022.